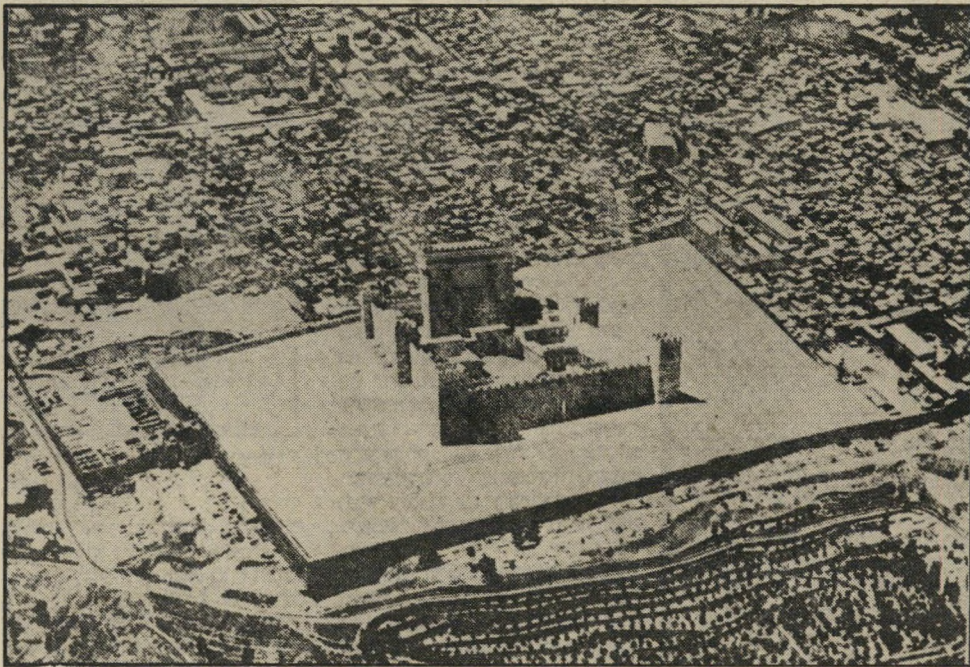

המחבלים היהודיים לא יכלו לתכנן את פיצוץ הרה"בית מבלי לקבל מידות מפורטות מפי רב מומחה. מי האיש?

גורו והמטורר יסמים

זוהי תמונת הזוועה שהופצה

הרה"בית מגולח תצלום המופץ ב"התחליוות". זהו תצלום אוויר של ירושלים, שנמחקו בו שני האתרים המקודשים לאיסלם שעל הר הבית: מיסגד אל-אקצה וכיפת הסלע. במקומם הרכיבו על התמונה את התצלום של שיחזור בית-המקדש ממלון הולילנד.

מומסד הישראלי, שהרי ביצוע הפשע על הרה"בית היה מכניס את המימסד הזה לצרות נוראות, ואולי גורם לנפילתו.

כל רב כביר בישראל יודע מי הם האישים הרבניים, שיש להם תכונות אלה, ושביניהם יש לחפש את החשוד. אחד המומחים הגדולים הוא, כמובן, הרב שלמה גורן, מי שהיה הרב הראשי בישראל. אילו נשאל, יכול היה להצביע בנקל על כל מי שבא בחשבון לתפקיד מנחה-המחתרת.

גורן התחיל את דרכו כרב ליברלי. הוא היה חביב על ראשיה-הממשלה, אנשי מפא"י, מפני שמצא "פיתרונות" ליברליים-לכאורה לבעיות שהטרידו בשעתו את הפוליטיקה הישראלית, כמו פרשת הממזרים (האח והאחות), שלא יכלו להתחתן, פרשת הגירות (שצריך היה לגיירה בטקס מזורז) ועוד. גורן היה מומחה לפיתרונות כאלה, תוך המצאת פילפולים שהיו תרגילים של אקרובטיקה הילכתית ועובדתית.

קשריו הפוליטיים האלה עזרו לגורן להמיר את כהונת הרב הצבאי הראשי ככהונת הרב הראשי, אחרי הפסקה קצרה. אך כאשר לא נבחר מחדש לכהונה זו, התמלא זעם.

יתכן שחשבוה יותר היתה התפתחות אחרת אצלו. הליבי רל גורן, הסך לקנאי דתי חשוד, בכל הנוגע לעניינים לאומניים. באופן מיוחד אחז בו הדיבוק של הרה"בית, שלגביו חש שליחות מיוחדת — אולי מפני שנפל בחלקו, כרב צבאי ראשי, להתחיל בפולחן הרה"בית במהלך מילחמת ששת-הימים.

אין ספק שהרב שלמה גורן יודע מיהו הרב הגאון שהינחה את חברי המחתרת כמומתם הנוראה להרוס את קודשי האיסלאם ולהצית אש עולמית, שתביא למילחמת גוג ומגוג ולביאת המשיח.

אבל הרב יודע — ושותק, גם החוקרים יודעים. הם שומרים על כך בסוד כמדם, ביוזעם היטב מה עלול לקרות אם ייודע הדבר.

אך קרוב לוודאי שהסוד לא יישאר כמדם זמן רב. אם אכן ייערך מיפוט אמיתי לחברי אירגון-הטרור, יתגלה סוד זה בבית-המיפוט, יחד עם סודות רבים אחרים.

אלא אם כן תיעשה עימם עסקה, שתמנע את גילוי הסודות ואת הבירור המישפטי האמיתי.

העובדה שרב כה חשוב מעורב בפרשה עלולה להיות תמריץ נוסף לשילטונות להסיים ביום לעיסקה כזאת.

טעונות חומרי-נפץ בה רב, עד כי אין איש מעז לגלות חשדות אלה אף ברמז, והעניין קבור בינתיים במוסדות החקירה — אף שהוא ידוע לכתב-טלוויזיה ולעיתונאים.

הרב יודע — ושותק

מעשה, אפשר לספור על אצבעות יד אחת את הרבנים שיש להם התכונות והכישורים הדרושים, והם:

- ריעה מדוקדקת (אמיתית או מדומה) של מיקום בית-המקדש על הרה"בית, בעזרת מידות מפורטות שנעשו על-ידי הרב עצמו.
- קנאות לעניין הרה"בית.
- אהדה גלויה או מסווית לטרור היהודי הדתי, המופיע באיצטלה של קנאות לאומנית-דתית.
- לכך צריך, אולי, להוסיף תכונה נוספת: מינה כלפי הרב

אישים ציבוריים רבים ככל האפשר, כך, למשל, טוענים הטרוריסטים כי הרמטכ"ל ראז, רפאל (רפול) איתן, רמו להם בכיר, על-ידי קריצת-עין, שהוא סומך את ידיו על פישעהם. הם העלו האשמה דומה כלפי מי שהיה הסמכות העליונה בשחים הכבושים, תתאלוף בנימין (פוארד) כנאליעור, אחרי ההתנקשות בחיי ראשי-הערים הערביים. האחד הוא כיום המועמד מס' 2 ברשימת התחיה, השני הוא מס' 2 ברשימת עוז וייצמן.

אולם למרות זהירות זו, משוכנעים החוקרים כי יש ממש בגילויים אלה, וכי אישיות רבנית ככיה מאור אבן היתה בסוד העניינים. הרב החשוד הוא די ממולה ומתוכם כדי שיבין את כוונות הפונים אליו, ועל כן אין מקום לסברה כי פעל בתוסלכ, ומבלי לדעת במה המדובר.

אולם אישיותו של הרב היא כה נעלה, וההשלכות הציבוריות והדתיות של מעורבותו

שמבקש לערוך שם פיצוצים, להשמיר בניינים ולבצע מזרימות דומות — חייב להציג מיד מראש במסה כזאת, ולקבל ברכה והיתר מירי אישיות רבנית בכירה ביותר. זהו דבר מובן מאליו, הנובע מעצם מהות הפשע וזהות הפושעים.

אישיח נעלה ביותר

יקול הגיוני זה הינחה את החוקרים. אך הם לא היו צריכים לסמוך על ההגיון בלבד.

כמה מאנשי המחתרת גילו לחוקריהם כי אכן הורכבו על-ידי אישיות רבנית בכירה, שסיפקה להם את הדיעות הדרושות לתנועה ולפעולה על הרה"בית.

החוקרים התייחסו ליריעות אלה בזהירות, מפני שהיה ברור להם כי לטרוריסטים יש עניין לגרוף לפרשה

ב חוגים מיטמרתיים ותיקשור-תיים דיברו השבוע על רב ידוע-שם ומפורסם מאי-כמהו, ששיי תף פעולה במכונים מסויימים עם אירגון הטרור היהודי.

הטענה: הרב הזה, שהוא גאון בתורה ומומחה להרה"בית, סימן למתנחלים המתנכלים את היעדים בהרה"בית, כדי שיוכלו לבצע את זממם מבלי לפגוע בקדשים היהודיים!

בכך הסך הרב הזה את עצמו לשותף אפשרי למה שהיה עלול להיות אחד הפשעים הגדולים ביותר של המאה ה-20 — פשע שהיה גורם למותם של רבבות ואולי מאות-אלפים, לנפילת ממשלות ולמהפכות בתריסר ארצות.

שותף רבני לפשע

מעשה, לא היה צורך ביריעות מחשיות יותר, כדי לדעת שמשהו מעין זה מוכרח היה להיות. המתכלים היהודיים, חברי אירגון הטרור, הם אנשים רתיים מאור-מאור, המוטיבציה העיקרית שלהם היא דתית-קיצונית, בעלת צביון קנאי-משיחי.

יהודי דתי אינו יכול לעלות כלל על הרה"בית, ולא כל שכן לבצע שם פעולות, אלא אם כן יש בידו הנחיות מפורטות מאוד. כי לפי דת-ישראל, אסור ליהודי — מלבד הכהן הגדול — להימצא בקדשיה-הקדשים. גם לגבי מקומות אחרים באזור המיקדש יש הוראות מפורטות.

מכיון שאין לדעת בכירי היכן היה מצוי מה, נטו הרבנים תמיד לאסור על יהודים להיכנס בכלל לאזור בית-המיקדש.

את ה"טאבו" הזה שבר הרב שלמה גורן.

אחרי כיבוש הרה"בית בידי כוחות צה"ל במלחמת ששת-הימים, נאחו הרב שיגעון קדוש. אחרי שתקע בשופר ונופף בתת-מיקלע שבירי, התפנה גורן לערוך "מידות" בהר הבית. על סמך המדידות האלה התיימר גורן לקבוע בוודאות היכן היה מצוי קודשיה-הקדשים, והיכן היו שאר חלקי המיקדש.

במילים אחרות: בידי הרב הראשי יש מה שמתיימר להיות מהפ מפורטת של המיקדש, המאפשרת ליהודים אדוקים לנוע על הרה"בית בלי פחד שמא יחסאו חטא-כילי-יכופר.

מפה כזאת היא חיונית לכל יהודי אדוק, המבקש לבצע פעולה כלשהי על הרה"בית. מי

בחקירה ובאיסוף המידע. התובע: ארונ, יש לי כאן הוראות של נאשם זה." השופט: "הוא הורה במעשים המיוחסים לו?"

התובע: "הוא לא כריק אמר כי הוא מודה בכך שהשתייך לאירגון טרור, אלה אינן המילים שלו, אבל זו רוח הדברים." ואני חוזר עכשיו מנאשם 13 לנאשם 7.

השופט: "אולי לא נדבר במיסי פרים, אלא בשמות." וכן הלאה וכן הלאה — 23 נאשמים. ערימת התיקים החומים עברה (המשך בעמוד 56)

אכל אולי קודם לנאשם מס' 13 שהוא... השופט: "רק רגע, מי זה נאשם מס' 13?" השופט הופך את ערימת התיקים ההולכת וגדלה על שולחנו, מחפש את כתב-האישום. אצלי כתוב שנאשם מס' 13 הוא... כך זה גם אצלך?"

התובע ניגש שוב לשולחן שלו, ומאשר את דיכרי השופט. על שולחנו של התובע מונחים 23 תיקים חומים, תיקי חקירה של מיטרת-ישראל, ובהם כל חומר החקירה — תצלומים, הודאות של נאשמים ורשימות מעקבים וחקירות של אנשי-המיטרה והשב"כ, שעסקו

נאשם-נאשם, כשהוא מנסח את דבריו בקורקטיות וביבוש, מצטט פסקי-דין, כדי לחוק את בקשתו לעצור את הנאשמים עד לתום ההליכים. דוהשיה בין התובע לשופט, לולא היה אמיתי, ניתן היה לחשוב כאילו הוא לקוח מתוך מערכון משעשע.

התובע: "נאשם מס' 7, ארונ, מואשם בנסיון רצח. הוא זה אשר..." השופט: "רגע, נאשם מס' 7 אצלי כתוב... (השם אסור לפירסום), מה כתוב אצלך?"

התובע: "רק רגע, ארונ, אני אברוק." התובע ניגש אל השולחן ומעלעל בערימת הגירות והתיקים שלפניו. "כן, ארונ, נאשם מס' 7 הוא...

האולם פנימה לא מתרחש דבר חשוב, העלול לקבוע את גורלם לתקופה ארוכה. רק שניים מתוך עשרות האנשים שהסתובבו תוך זמן-אולם, היו עסוקים בדיון עצמו. התובע, עורך-הדין עוזי חסון, ניסה להתעלם ולהתגבר על ההמולה הרבה סביבו, ולהסביר לשופט, ישראל וינר, עד כמה העברות המיוחסות לנאשמים הן חמורות ומדוע דרוש לעצור אותם עד לתום ההליכים המישפטיים נגדם.

לפעמים התקבל הרושם, כאילו הם מפריעים לנאשמים ולבני-המשפחה להמשיך בדיונים ובשיחות הפרטיות. התובע ניסה להסביר שלב-שלב,

הם משועממים משהו. הם ישבו על ספסל, אחד ליד השני, בגלימות שחרות, מחליפים מפעם לפעם מבטים, מחייכים או מושוחחים עם הנאשמים שישבו מאחוריהם.

השופט מפריע לנאשמים

מ מחוץ לאולם היתה החגיגה בעיצומה. שם אפשר היה לראות את הנאשמים ואת חבריהם שישבים או עומים בקבוצות, מתווכחים או מדברים בשקט על הא ועל דא. איש לא נראה מודאג במיוחד, כאילו תוך